

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ τοῦ Ἰωνάθαν "Άρκερ, αὐτὸς δῆσθι, ή γυναίκα του Μίνα, ή κόρη τους 'Αγνή κι' η φίλη της Λευκή, ἐγγονή του πα-φού καθηγητού Βάν "Ελαίγη, πηγαίνουν νέ-επιουσάνθη χάριν άνωμαχού στά Καρπαθία τό πύργο του τρομερού κόμπτος Δράκουλα, τοῦ Καπετανίου Βρυκόλακα, τόν οποίο έποιξε έξερε, ἔξωνταν πρό εκκοις ἑταῖροι, μετά τρο-μακτικών σχηνών. Σ' ένα δόμο Ελογικού στην τάνη Καρπαθίου, δόποι κατελεύσαν οι τα-ξιδιώταις μετά γρήγορα λέει, θέτει ο Βρυκό-λακας στην πύργο του, ην τοῦ Βρυκόλα-κας μετά τον πύργο του, την "Επαύλη της Επαύλης μετά ξεκούνται, την "Επαύλη της Κατάρας, ὅπου τὴν λένε, τῆς δούλας δοιοί οι ενοίκοι πε-βανταν μιατριώδης. Συγχρόνως παραδέσα και μιατρι-ώδη γεγονότα ἀρχίζουν νέα συμβάσουν. Κατόπιν δλον αὐτῶν, δέντονται πάντας τοῦ ιωνάθαν τοῦ ιωνάθαν κι' ή Μίνα σκέπτονται ἀν πρέπει νά συνέχουσεν· τό ταξιδεῖ τους. Με δ' ιωνάθαν παρασύρεται τόν πέλον διά την περιέργεια του κι' ἀποφασίζουν νά ἐπισκε-φθούν την "Επαύλη της Κατάρας και νέο εἰδοπήσουν ἀ-μέσως τον Βάν "Ελαίγη, οι ομώνιμες πράγματα τίποτε παραδόσου. Σεκινούν λοιπόν, για την "Επαύλη αὐτῆς τοῦ θεατρίου, δόποι τρομερές ἀντίρρηση. Οι ενοίκοι της έγουν ἔξονταν διά τον Βρυκόλακα. Βρυκόλακας δρά υπάρχει. Και εἰδοποίεται αμέσως πτηγαρικής δον Βάν "Ελαίγη να σπεύσῃ τόπον.

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

Τὴν στιγμὴν αὐτῆς ἔνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε πρὸς τὸ μέρος πο-γυναικῶν της κοριτσίτιας. Τρομαγμένη καὶ ἀνίηση, ἐγάν κι' ὁ Ιωνάθαν βγήκαμε ξένος ἀπ' τὴν σκιά, ἀνοίξαμε τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ τρέψαμε σύν τοῖς τρελλοῖς πρὸς τὴν σκαπακήνιο μας.

Δέν μιλούσαμε. 'Η ἀγωνία μᾶς ἐτνιγε. Τρέχαμε μόνον δρο-μούσαμε πέδη γρήγορα.

'Ακούγαμε τόρια καὶ τὸν Πιστό νά γαντζῆ ἄγρα. Κάτι τὸ ἔξωρετικο συ-νέβασμα ἀσγαλῶς.

"Ἐτερεγα κι' είχα τὴν σκέψη μου στὴ Λεισκή καὶ τὴν 'Αγνή.

— Θεέ μου, φυνθίζα, μὴ μοῦ στερήσης τὸ παδί μου!... Λατήσου μας, Κύριε!...

Ἐντυχοῦς ἀνταρχόμενος ἀπὸ μακρὰ τὰ διόλο πορτίσταις κι' ἡ λαχάρα μας λιγόστε-ψη. Μᾶς είδαν κι' αὐτές κι' ἐτρέξαν νά μᾶς προπύπτησον.

"Η Λεισκή κρατούσα στὸ χέρι της τὸ δόπλο τοῦ Ιωνάθαν.

"Αργατζεκ καὶ τίς διὸ κοπέλεις στὴν ἀγραλί μου, δταν φθάσαμε κοντά τους, καὶ τίς φύλαξ με συγκίνησα.

"Ησαν ἀρκετά ταφαγμένες.

— Τί συνέβη λειπόν; φάτησε ὁ Ιω-νάθαν. Ποιὸς πυροβόλησε; 'Εσου, Λεισκή; Γιατί;

— Ναι, ἐγώ, είτε η Λεισκή. 'Ένω κα-θύμωσε, ὁ Πιστός πινάκιτρε ἐπάνω κι' ἀρχος νά γανγῆ. 'Η τρίχες του είχαν σπρωθεὶς δρόμες. 'Αντρουγήσωμε καὶ κυττά-ξαι πρὸς τὸ μέρος σας. Μά εσείς είχατε πάνε πίω ἀπὸ τὸ κτύπο τῆς ἐπαύλης καὶ δὲν φωνάσατε. 'Ο Πιστός γαλήγε κά-κομα, κυττάζοντας πρὸς μερικοὺς δάμωνες, πὼν ήσαν τριάντα βήματα μακράν ἀπ' τὴν σκέψη μας. Κυττάζεις πρὸς ἑκεὶ κι' εί-δαμε τὸν δάμονας νά γάνωνταν μακράν τοῦς Αγνή ἔτρεμε. 'Έγω ἀρπάζα τὸ δόπλο τοῦ ματαμπά....

— Κάποιος εἶτε, μου είτε η 'Αγνή. Κάποιος κακὸς ἀνθρώπος. Πάμε νά φύγουμε....

Σκεφτούμον κι' ἐγώ νά τρέξω κοντά σας, μὰ δὲν πρόλαβα νά κά-μο οὔτε βῆμα. Μέσος ἀπ' τοὺς δάμους προβάθη μὲν αγελά ζῶν, μὲ κόκκινα τούριζουμα. Τὸ γάρωντα μάθεσ. 'Ηταν ἔνας τεράστιος λόνος, μὲ μεγάλο κεφάλι καὶ μετερά αιντά. Μᾶς κόπτεις μὲ τὰ αίματάρχωμα μάτια του καὶ μᾶς έδεινται τὰ δόντια του. 'Ο Πιστός είχε τρέξει κον-τὰ στόν δάμωνας, ἔτοιμος νά τοῦ ριχτῇ. Δὲν ἔχουσα καρό τότε. 'Ένω η 'Αγνη τριώντα πίσω μου φοβισμένη, στηρίξα τὸ δόπλο στὸν διμο πον καὶ πυροβόλησα τὸ λόνο, χωρὶς νά σημαδέψω, ἀπ' τὴν τρομάρα καὶ τὴν παραχή μου....

— Γενναίο μου παύδι!... φύναξε κι' ἔσφιξε τὴν Λεισκή στὴν ἀγ-καλά μου.

— Δὲν πέτυχα τὸ ἀγόριμ, συνέχισε η Λεισκή, μὰ τὸ τρόμαξα κι' ἔκαναντας μεγάλους πήδης. 'Ο Πιστός τὸ κυνήγησε σ' ἀρκετή ἀπόσταση. 'Ετοῦ γλυκόνασμα δώμα, γιατὶ ἀκούσατε καὶ σεῖς τὸν πυρο-βολικού μου καὶ τρέξατε...

Καταλάβουμε πως δὲν ἔχουμε κάμει φρόνιμα νά ἀφίσουμε τὰ κο-ρίτατα μόνα τους στὸ μέρος αὐτοῦ ποὺ οἱ λόνοι μάκηνα ἀκούντε τὰ προ-στάματα του πάτασιον τέρατον, μὲ τὸ δόπλο θύ μετρισκόμαστε σὲ λίγο ἀντιμέτωπο. Γ' απὸ ἀποφασίσαντας νά μεταφέρουμε μᾶς μας τὰ πρό-ματα καὶ νά ἐγκατασταθούμε στὸ περιπτέρο τοῦ κήπου τῆς ἐπαύλεως,

ποὺ ἀποτελοῦσε δύωαδήποτε ἀνεξάρτητο σίχημα ἀπ' τὸ ἄλλο κτίριο.... Φρούτασμε ἀμέσως τὰ πράγματά μας στὸ ἀμάρτιο, ζένωμε τὸ ἄλλο καὶ μεταφερθήκαμε στὴ σκιάδα τοῦ κήπου. Μονάχα τὸ ἀμάρτιο ἀφή-σαμε ἀπ' ἔξω. Εἴμαστε τάρας ἀσφαλεῖς, ἀπὸ τοὺς λίνους τοῦλάχιστον. Κινύφαμε ἀπ' τὰ κορίτας τοῦ σημειούμα ποὺ βρήκαμε στὴ σκιάδα κι' ἀποφασίσαμε νά ἔξεργανησούμε δύλληη τὴν ἐπαύλην, πρὸ τοῦ γενια-τίσιουμε....

Αφίσαμε λοιπὸν τὶς δεσποτίνδες στὸ μεγάλο διωμάτιο τῆς σκιάδας, τὶς συμβολισέματα νά μὴ βγοῦν ξένω πρὸ της γνησίουμε, διτήρηστο κι' ἀν συιδή, ὅπιδητος κι' ἀν ακούσουν καὶ τραβήξαμε πρὸ τοῦ βάθους τοῦ κήπου....

Παντού η βλάττησης ήταν καταπληκτικά πλούσια. Φυτὰ καὶ ἄνθη θυμασιεύσανταν. Σὲ μιὰ γονιά, στὸ βάθος του κήπου, ήσαν εἰς σταύροι. Τοὺς ἀνοίξαμε για νά βάλουμε μέσα τὸ ἄλλο μας καὶ βρεθήκαμε μηρύς σ' ἔνα ἀπαύλιο θέμα. Ήποντας στὶς πλάκες βρισκόντανσαν οἱ σπελεῖτα διὸ ἀλόγων. Τὰ φωτιά ζῶν είχαν φωτίσει φαντασίας ἀπὸ τὴν πεντα καὶ τὴ δίμηνα, πλευρές καὶ μέσα, ποιός ζέρει πορείας μέρες, πόσους μῆνες μᾶλλον. Στάρες, ποντίκια, κι' ἄλλα ἀστετά, ἀπαύλια καὶ βρελιά, είχαν βοσκεῖσθαι ἐπάνω τους καὶ δὲν τοὺς είχαν ἀφήσει, παρὰ μονάχα τὰ κορίτα.

— Παντοῦ ὁ θάνατος!..., φινύρισε τὸ Ιωνάθαν.

— Ναί, είτα κι' ἐγώ, παντοῦ ὁ θάνατος, τοῦ πένθους του καὶ ἡ ἐρι-ματική μου....

Αναγκαστήριας νά βάλουμε τὸ ἄλλο μας σ' ἔνα μικρότερο δια-μέρισμα τῶν σταύρων. Τὸ δέσμους παλά, τοῦ φιλοποίησαν χορτάρι καὶ νερό καὶ βγήκαμε πάλι στὸν κήπο.

Ο 'Ιωνάθαν σφονγίζει τὸν ιδρωτὰ ποντέρει στὸ πρόσωπο του καὶ μοῦ είπε :

— Μίνα, ξέρω νά σου τὸν κάτι. — Τί συνέβαινε, φίλε μου; γόνησα ἀνήσυχη.

— Άσοντε, Μίνα. Δὲν πρέπει ν' ἀ-νεβῆς μαζὸν μου στὸν πένθος. Σὲ παρα-καλώ, σὲ παρακαλώ πολὺ, γόνησε κοντά στὰ κορίτα καὶ λέπεις νά ἔξεργενησο ἐγώ τὸ θύλερο ἀπὸ τὸ στάτι.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ 'Ιωνάθαν μὲ στε-νοχώριαν, Δὲν είχε λουτὸν έμπατοπούν στὸ θάρρος μου, στὴν φυγή μαία μου;

Ο καλός μου 'Ιωνάθαν κατάλαβε τὶς πεπειώσουν κι' ἔστεινε νά δικαιολο-γηθῆ.

— Αγαπημένη μου Μίνα, μοῦ είτε, είσαις γυναίκα φύρωμαι καὶ τολμηρή, τὸ γνωρίζω. 'Αλλά, πρὸς Θεού, ἀγάπη μου, γατίν τὴν ἀντιρρήσης τόσο ἀπαύλια καὶ φρικιαστικά θεάματα; Κάτιο στὴν αὐλὴ τῆς ἐπαύλεως βρίσκονται ἀταροὶ ἔξενοι, τοὺς διποίους ἐστόσους τὸ θύρω-πόλακας. Πάνω στὸ σπίτι, μέσα στὴν κάμαρα ποὺ ἀναφέρουμε, τὰ σημειώματα, βρίσκονται ὁ διποτικόμενος οἰδοεπε-της. 'Οχιούρθητε κεῖ μέσα, κάτιο ἀπ' τὶς εἰδένεις τῶν ἀγίων, για νά μήν τὸν πόλησάστε τὸ τέρας, για νά μήν τον μο-λύνετε.

— Θάνατον κι' αὐτὸς νερός, αὐτός την σκέψη, άγαπημένη μου;

— 'Ιωνάθαν, ἀποκύθημα, μὴν ἔταμενης, σὲ παρακαλώ. Θάνατος δέν φοβούμαι, τὸ ζέρεις. Είδαν τόσα τὰ μάτια μου, ἐδῶ καὶ είσαις χρόνα!... Θάρρος μαζὸν σου καὶ νά είμαι φύ-ρωμαι, δόσο καὶ καύ. Πέρτε νέρον. Δὲν θά σ' αφήσω μόνον, δό, δχι....

Ο 'Ιωνάθαν στενοχωρήθηκε. Τὸ κατάλαβε καλά αιντό. Ποθούσε νά μ' ἀπαλλάξῃ τὸν πόλων τοῦ πόλου, μὲν πάντα τὸν μόνον πόληστον μόνον...

— Ο 'Ιωνάθαν σκέψτηκε για λίγα μόνον λεπτά καὶ μοῦ είπε :

— 'Ας γίνει τὸ θέλημα τοῦ Θεού. 'Εμπρός...

Η μεγάλη πόρτα τῆς ἐπαύλεως ποντίζεται στὸν κήπο, ήσαν κλει-δομένη ἀπὸ μέσα. Γερὰ δὲ καὶ καλά ἀμταρωμένη καθός ήταν, δὲν θύ μπορούσαμε νά τὴν αναζησούμε εύκολα.

— Περιεργο, φινύρισε ὁ 'Ιωνάθαν, δισκανασχετώντας για τὰ μέτρα τοῦ θέληματος. 'Όλα είναι κλειστά. Τὸ τελευταῖος δέ τὸν πόλων τοῦ πόλου...

— Θά ἀπάνχη κι' ἀλλή πόρτα, είτα στὸν Ιωνάθαν.

— Ναι, Κανένα μικρότερο πορτάκι 'Η εισοδος τῶν ιπτηρετῶν. 'Ας τὸ μάνατηγήσουμε πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύρων.

— Πραγματικῶς, στὴν πλευρὰ αυτῆ τῆς ἐπαύλεως ἴπηρχε μάς μι-κρή πόρτα, που θὰ δόδηγούσε ἀσφαλῶς στὸ μαγειρείο καὶ στὰ δωμά-

— "Ω, φρίκη, φρίκη!... φωνάξεις δον Ιωνάθαν..."

λίγη. Θάνατον κι' αὐτὸς νερός, πλέοντας την σκέψη, άγαπημένη μου;

— 'Ιωνάθαν, ἀποκύθημα, μὴν ἔταμενης, σὲ παρακαλώ. Θάνατος δέν φοβούμαι, τὸ ζέρεις. Είδαν τόσα τὰ μάτια μου, ἐδῶ καὶ είσαις χρόνα!... Θάρρος μαζὸν σου καὶ νά είμαι φύ-ρωμαι, δόσο καὶ καύ. Πέρτε νέρον. Δὲν θά σ' αφήσω μόνον, δό, δχι....

Ο 'Ιωνάθαν στενοχωρήθηκε. Τὸ κατάλαβε καλά αιντό. Ποθούσε νά μ' ἀπαλλάξῃ τὸν πόλων τοῦ πόλου...

— Θά ἀπάνχη κι' ἀλλή πόρτα, είτα στὸν Ιωνάθαν.

— Ναι, Κανένα μικρότερο πορτάκι 'Η εισοδος τῶν ιπτηρετῶν. 'Ας τὸ μάνατηγήσουμε πρὸς τὸ μέρος τῶν σταύρων.

— Πραγματικῶς, στὴν πλευρὰ αυτῆ τῆς ἐπαύλεως ἴπηρχε μάς μι-κρή πόρτα, που θὰ δόδηγούσε ἀσφαλῶς στὸ μαγειρείο καὶ στὰ δωμά-

τια τῶν ὑπηρετῶν. "Ἔταν καὶ αὐτὴ κλειστὴ ἀπὸ μέσα, μὰ δὲν δυσκολεύγαιε νὰ τὴν ἀνοίξουμε.

Ἡ ἔπαντς ἤταν πειά ἀνοχτὴ ἐμπόρος μαζ. Μπροσούσαμε νὰ μπούμε.

Οἱ Ιωνάθαν γύρωσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω μου καὶ μοῦ εἶτε γιὰ τελευταῖα φορά.

— Επιμένεις λοιπόν, Μίνα;

— Αὐτὶ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, τοῦ ἔσφεξα τὸ χέρι καὶ τράβηξα τὸ πιστόλι μου.

— Ἐμπόρος λοιπόν, εἶτε ὁ Ἰωνάθαν. "Ἄξιον εἶναι...

Ἐξάμαντε τὸ σταύρον μαζ καὶ μπάραμε σ' ἔναν διάδορο, ὃ ὅποιος δόδηρος σ' ἔναν εὐθύνορο χώλ. Δεξιὰ καὶ ἀριστερά ἵστρησαν δομάτια, τὰ δομάτια τὸν προσωπικού ἀνταρτα. Στὸ βάθος ἡ ποινή...

Τὸ καθεῖται γύρω μαζ ἤταν στὴν θέσι του, τοῦ νὰ ζούν νὰ μήν εἶχε σταυρισθεῖ ἀπὸ καιρὸν στὸ σπίτι αὐτὸν, σάν νὰ μήν τοῦ εἰχε φωνάξει ὁ θάνατος. Μᾶ πάνω σ' ὅτα, στὰ ἔπιπλα καὶ στὸ πάτωμα εἶχε ἀπλώσει τὸ γκροτὸ τῆς μανδύας ἡ σόνη. Τὸ εἶχε στέπασε μᾶς καὶ τὸ ἀπάσιο αὐτὸν σάβανο τῆς μιλούστε ἀρκετοὺς σαφῶς γιὰ τὴν ἔρημοσι καὶ τὸν ἀγριαντό, ποὺ βασάλευε μέσα στὸ κτίριο αὐτὸν θάνατο...

Ἡ ἐπιλογής τῆς ἐπαύλεως ἤταν καμψή καὶ ἀρκετοῦ πολλαπλής. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν κατοικοῦσαν ἦσαν ἀνθαλαϊκοί πλάνοι ποὺ οὔτε ζοῦν καὶ, ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἐνέσυνε ἐναντίον τους ὁ ἀπόστολος βρυχάλακας.

Προσχωρόντας μὲ προσοχὴν, κυττάζοντας καὶ ἐξετάζοντας τὰ πάντα γύρω μαζ. Ἀπὸ τὸ πάτωμα ἀνεβήθημε κατόπιν στὸ ἔπιπλο. "Οσο προχωροῦσαμε, ἡ ἀγορά μου μεγάλωνε. Καταλάβανα πῶς δὲν είμαστε μαρανά ἀπὸ δομάτιο, μέσι στὸ ὅποιο βρυχόταν τὸ τελευταῖο θέμα τοῦ βρυκόλακου....

Ἐξετάζοντας, μάλις ὁ ἀνοίγαμε πάποια πόρτα, θὰ τὸ ἀντικρύζαμε. Θὰ βλέπαμε τὸν τραγικὸ ἄνθρωπο ποινήραμε ποὺ τὴν σπηλαίαν, νεκρόν, ἐν ἀποινωθέσει, κάτω ἀπὸ τὸ εἰκονοστάτιο, στὸ ὅποιο ἔγινε προστασία γιὰ νὰ μήν τὸν μολύνῃ τὸ τέρας.

— Αὐτὸν καὶ ἡ ἀκρόδος ἀπὸ τὸ μέρος τῆς σκάλας, φτάναντε στ' αὐτὰ μαζ τὰ οὐράλια τοῦ Πιστοῦ.

Τὸ φτυοργὸ ξῶο βρυσόταν στὸ φημιγμένο στάι τῶν κυρίων του καὶ θρηνούστε φραγμένοι. "Εναὶ περνούσαμε ἐναὶ διάδορο, μᾶς φρική, βαρεῖται καὶ αντισφόρη δισοσφία μᾶς ἔχανε νὰ σταθοῦμε.

— Οἱ Ιωνάθαν μὲ κύτταξε καὶ μοῦ εἶπε: — Τὸ πτῶμα!... — Ναι, τὸ πτῶμα, είτα καὶ ἔγω. — Πρέπει νὰ μὲ ἀρκήσης νὰ προηγηθῶ, Μίνα. Δὲν τὸν ἔφερα αντιρρόφοι.

— Οἱ Ιωνάθαν προχώρησε ἐμπόρος. Προσχωρόντας σὰν ἀντωτισμένου, καθοδηγούμενοι πλέον ἀπὸ τὴν βαρεά μνημονία τῆς ἀποινωθέσεως ποὺ γέμιζε τὰ πάντα ἐπειδὴ μέσα.

Θέσε μου τὶ δὲ ἀντικρύζαμε ἐπιτρόψ μαζ:

— Οἱ Ιωνάθαν ἀνοίγε τὶς πόρτες τῶν δομάτων μὲ δισταύρο, μὲ σάρο, μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς. Εἴτε τέλος τὰ στάσματα μερός σὲ μια πόρτα καὶ σταθμάκας. Κάτι μᾶς ἔλλεγε πάλι ἐκεῖ μέσα βοσκόταν τὸ τελευταῖο θέμα τοῦ βρυκόλακου. Η δισοσφία γύρω μας ἔτινα ἀνυπόρφρων, μᾶς ἔτηγε.

— Εδώ είνε, μοῦ φωνήστε σιγὰ ὁ Ιωνάθαν, σάν νὰ φοβόταν μῆτος τὸν ἀνούσον κανένας, μῆτος ξυνήστε τὶς ψυχές τῶν νεκρῶν, μέσα στὴν Ἐπανί αὐτὴ τῆς κατάρας καὶ τοῦ βανάτου.

Κούνησο τὸ κεφάλι μου καὶ ἔροξα ἐναὶ φροκούμενο βλέμμα πρὸς τὴν πόρτα.

— Οἱ Ιωνάθαν ἔπιε τὸ πόμολο καὶ τὸ γύρωτε. "Η πόρτα δὲν ἀνοίξει. Ἔταν κλεισμένη ἀπὸ μέσα. Μᾶ αὐτὸν δὲν ἔσημαντε τίτοτε. Ἀρκεῖ νὰ τὴν σπορώγωναμε καὶ τὸ διατοπορίον εἰκόλα.

Πρὶν τὴν παραβάσιο τοῦ Ιωνάθαν, ἔσκυνε καὶ κύτταξε ἀπὸ τὴν πλευραδόρφωση. "Ερημεῖσαν μᾶς μάτια καὶ σπρώθηκε ἀπότομα, φραντόντας μὲ τὰ κέρατα φρέλα.

— Ω, είτε φρέλα!... Φρέλη!... Συγχρόνως ἔβγαλε τὸ μαντήλι του καὶ τὸ ἔδεσε γύρω στὴ μάτι του.

— Κάμε τὸ διό, ἀγαπητή μου Μίνα, μοῦ εἶπε. Θὰ μᾶς πτεῖ η βαρεά μνημονία τῆς σαπύλας. Είνε φρέλα!... Φρέλη!... Δέν θελησα νὰ τὸν φοτήσω τὶ εἰδεῖ. "Εβγάλα τὸ μαντήλι μου καὶ τὸ ἔδεσα στὴ μάτι μου, φράζοντας συγχρόνως καλά καὶ τὸ στόμα μου νὰ παφαρείσω.

Δέν θελε νὰ δῶ μποτόμως τὸ θέμα ποὺ θὰ πρόβαλε στὰ μάτια μας.

(Ακολουθεῖ)

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΜΑΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

Ἡ ἀντίληψις καὶ ἡ ἐργατικότης του. Η ἐφευρετικότης του. Ο Κουμουνδούρος ὡς διπλωμάτης. Ο χαρακτηρισμὸς ἐνὸς ξένου πρεσβευτού. Ο φιλεθεολισμός του. Ο ἀπρόσεπτος γραμματοκομιστής. κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο πρωθυπουργὸς Κουμουνδούρος εἶχε τόση ἀντίληψη καὶ ἐργατικότης, δύστε πολλές φορές, ἐνώ αὐτὸς ἔγραψε μέσι στὸ γραφεῖον του, ἀπονογε νὰ τὸν μιλοῦν ἀπὸ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν διν ἀνθρώποι καὶ στοὺς δύο συγγένων!

Ο Κουμουνδούρος ἤταν ἐφευρετικότατος καὶ φιλικότατος γιὰ τὴν ἔξινάδα του.

Σὲ πάδε δύσκολη περίστασι τὸν πολιτικὸ βίου τῆς χώρας, σ' αὐτὸν ἀναγκάζονταν νὰ καταβίγονται πλοι.

Ο Δημήτριος συνήθιζε μάλιστα νὰ τὸν βρεῖται :

— Γιὰ ξέσε τὸ κεφάλι σου καὶ κάτι θὰ βρῆς πάλι....

Αλλὰ καὶ διπλωμάτης ἤταν ἀσύνηπτος.

«Η ἐπινοεῖς τὸν Κουμουνδούρον, ἔγραψε κάποτε ἐναὶ ξένος πρεσβευτός, εἶνε ἀνέξαντλης, σὰν τὰ νερά τοῦ Νιαγάρα!...»

Ο αἴμινης Κουμουνδούρος ἤταν ἐπίσης ἀνθρώπος μὲ εὐθὺ ψαλτήρια καὶ δὲν παραστρώντας πατεῖται ἀπὸ τὶς πολιτικές του ίδεες σὲ αὐτούς.

Μά μέρα σιγητούσαν μέσα στὸ σαλόνι του διό φίλοι του, ἐξ τῶν δύο ποινών διπλωμάτων αρχών καὶ ὁ Λαζαρίδης πατέλιος.

Τὴν ἐποχὴν ἔτεινη, ὁ Κουμουνδούρος φιλοσόφει τὸν Κρέσσοντα καὶ πολλοῖ τὸ ἀπέδιδαν αὐτὸν σὲ βασιλικὴ δυσμένεια.

— Βλέπετε λοιπον, ὅτι τὸ βασιλεῖον μιας δεν ἔχει οὐδὲ στοιχεώδη λογική, εἶτε σὲ μὰ στιγμή τῆς σιγητήσεως ὁ δημοκρατικός στὸν βασιλέαδην.

— Γιὰ ποιό λόγο; τὸν διέπουε δὲ ο Κουμουνδούρος μὲ κάπτοντα ἐνδιαφέρον.

— Γιατὶ μάνει ποιά εἶνε ἡ κοινὴ γνώμη καὶ δὲν ξέρει σιγητῶς νὰ τὴν ἔχειται λεπτοῦν. ὑπεριζήθη ὁ δημοκρατικός, ουαριστόμενος τὴν δημοτικότητα τοῦ Κουμουνδούρου.

— Δὲν ἔχετε δικρι, φίλε μου, σ' αὐτὸν ποὺ λέπετε μὲ τὸ Μεγαλειόπατο, ἀπάτητος ὁ πάντοτε μετροπολίτης Κουμουνδούρος. Γιατὶ καὶ ἀπὸ σάζειτε ἡ στοιχεώδης λογική, ἀφοῦ πρεσβευτές ἀρχές δημοκρατικές, η δοπεῖς γιὰ μένα εἰνε ἀστείτης!...

Ο Κουμουνδούρος, ἐπειδὲ δὲν ἀλλοιούσε, εἶπε τὸν περίφημο νόμο περὶ ἀντιβασιλείας, εἶτα καὶ τὸ ξέστη:

— Πρέπει νὰ μάθωμεν, κύριοι, νὰ αὐτοκινηθούμεθα. Η βασιλεία εἴνε ἀναγκαῖα ἐπὶ τὸν παρόντος.... Καὶ λέγοντες ἐπὶ τοῦ αὐτού περιθώστε τὸν Κουμουνδούρος, ενώπιον μερούς αἰδοντας τὸν εἰλατάστην.

Μερούκοι πολιτεῖοι ἀντίταποι τοῦ Κουμουνδούρου, δημιουργικῶν φροντιστῶν, θέλοντας κάποτε νὰ τὸν πειράξουν σὲ φιλοβασιλεά τοῦ αὐτού, τοῦ εἰλατάστην :

— Εμεῖς θὰ ἔχοσισμενοις δύοντος τοῦ διαδούλου τοῦ Σιντάγματος καὶ δὲν ιδρύσουμε Δημοκρατία....

— Αμ' καὶ δημοκρατία στὰ χέρια μου θὰ πέσῃ! ἀπάντητε γαμογελῶντας δὲ Κουμουνδούρος.

Μιὰ μέρα δὲ Κουμουνδούρος βγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, κρατώντας ἔνα γράμμα στὸ χέρι μου καὶ ἀρχισε νὰ διστανασχετῇ γιατὶ δὲν ἔθωσκε ποντικόποιο νὰ τὸ σπείλη στὸ Ταχυδρόμο.

Τότε κάποιο φίλος του τοῦ ἀπόστολος Κουμουνδούρος κρατοῦσε επὶ πλέον μᾶλι δραγμή καὶ δεσκαλώντες λεπτά.

— Δόστε μαν τὴ δραγμή καὶ θὰ σᾶς φέρω τὰ ζεστά! τὸν εἶπε ὁ αὐτοσχέδιος γραμματοκοματής.

— Πάρε καλύτερα τὰ δεσκαλώντες λεπτά, γιατὶ πολὺς ξέρει πότε θὰ ξαναδωθοῦμεν! ἀπάντητε δὲ ξεινον, ἀλλὰ καὶ πένης πολιτείας.

